

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/158/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1410212250
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1410212250.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobkyne: F. I., O. B. O., V. X, občan SR, proti žalovanému: A. I., K.. XX.XX.XXXX, O. P. W., K.. V. XXXX/XX (dedička po poručiťelovi Dr. H. I., naposledy bytom P. W., Q. XXX/X, G.. XX.XX.XXXX- pôvodný žalovaný), o vyporiadanie BSM po zániku manželstva, na odvolanie žalobkyne a pôvodného žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 10. októbra 2013 č. k. 24C 328/2010-219, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 10. októbra 2013 č. k. 24C 328/2010-219 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalobkyne a pôvodného žalovaného tak, že z vecí patriacich do BSM do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal dvojizbový byt číslo XX nachádzajúci sa na XX. poschodí bytového domu súpisné číslo XXXX na V. T. Č. B. X B. O., zapísaný na liste vlastníctva číslo XXXX vedenom správou katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu, katastrálne územie P., vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach, zariadeniach a príslušenstve domu vo výške XXXX/ XXXXXX a vrátane spoluvlastníckeho podielu vo výške XXXX / . na pozemku, parcela číslo XXXX, zastavaná plocha o výmere 640 m² v hodnote 75 900 eur. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť pôvodnému žalovanému titulom finančného vyrovnania jeho 40 % podielu sumou 30 360 eur, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Pôvodného žalovaného zaviazal zaplatiť štátu súdny poplatok vo výške 2277 eur ako i trovy štátu v sume 184,62 eur. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že manželstvo účastníkov (žalobkyne a pôvodného žalovaného) bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 10. 2. 2010 č.k. 22 C 107/2009 - 33, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11. 3. 2010. Príčiny rozvratu manželstva spočívali v citovom odcudzení účastníkov konania a v odsťahovaní sa žalovaného zo spoločnej domácnosti. Účastníci zhodnými prednesmi vylúčili z predmetu konania hnutelné veci o, ktorých vyporiadaní sa dohodli tak, že každému prináležia veci nachádzajúce sa v byte v ktorom ten - ktorý z účastníkov žije, nakoľko ide len o drobné hnutelné veci s prakticky nulovou zostatkovou hodnotou. Ku dňu zániku BSM účastníci nemali žiadne úspory, iné väčšie majetkové hodnoty ani pasíva. Predmetom vyporiadania zostal len dvojizbový byt číslo XX nachádzajúci sa na XX. poschodí bytového domu na V. T. X B. O., vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach, zariadeniach a príslušenstve domu a spoluvlastníckeho podielu na pozemku. Tento byt účastníci konania nadobudli na základe zmluvy číslo XXXXXXXXXX po prevode vlastníctva bytu a zriadení záložného práva zo dňa 9. 11. 1998 a následným rozhodnutím Okresného úradu Bratislava H., odboru katastrálneho o povolení vkladu pod č. 49701/98 právoplatným dňa 7. 1. 2000. V konaní nebolo preukázané, že by bol predmetný byt zakúpený z peňažných prostriedkov vo výlučnom vlastníctve žalobkyne, čo by jeho zaradenie do masy BSM vylučovalo. Tvrdenie žalobkyne, že kúpnu cenu v sume 30 000 Sk zaplatila zo svojich výlučných prostriedkov preukázané nebolo. Súd prvého stupňa svedectvo I. S., podľa ktorej si žalobkyňa už v roku 1996 založila stavebné sporenie a, nakoľko vedela o budúcej možnosti odkúpenia bytu

do osobného vlastníctva, tak si peniaze na tento účel ušetrila, nepovažoval za dôkaz, ktorý by nad akúkoľvek rozumnú pochybnosť skutkové tvrdenie o zakúpení bytu z výlučných prostriedkov žalobkyne preukazoval. Prihliadol najmä na jej vzťah k žalobkyni ako i osobnú zainteresovanosť na výsledku konania (možnosť budúceho dedenia predmetného bytu). V konaní nebol predložený jediný listinný dôkaz preukazujúci zaplatenie kúpnej ceny za byt z výlučných prostriedkov žalobkyne, žalobkyňa takýto dôkaz ani počas celého konania nenavrhol vykonať. Vyúčtovanie k výpovedi zmluvy o stavebnom sporení číslo XXXXXXXX X XX a potvrdenie vyplatenia finančných prostriedkov z vypovedanej zmluvy sú datované k 17. 3. 1999 respektíve 20. 5. 1999 a podľa tvrdení žalobkyne boli uvoľnené finančné prostriedky použité v rámci „prerábky“ bytu v roku 1999. Navyše zmluva číslo XXXXXXXXXX o prevode vlastníctva bytu a zriadení záložného práva bola uzatvorená dňa 9. 11. 1998, pričom kúpnu cenu kupujúci uhradili predávajúcemu v hotovosti. Rovnako tak peňažné prostriedky vyplatené Slovenskou poisťovňou, a.s. vo výške 27 363 Sk bola podľa vyjadrenia právnej zástupkyne žalobkyne spotrebovaná v rámci návštevy brata žalovaného v Austrálii. Tvrdenie o zaplatení kúpnej ceny za byt z výlučných prostriedkov žalobkyne tak súd prvého stupňa považoval za účelové a v konaní nepreukázané tvrdenie.

Po právnej stránke vec posúdil podľa § 149 ods. 1, § 150 Občianskeho zákonníka. Predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov je všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a čo existovalo ku dňu jeho zániku. Pri vyporiadaní BSM sa prioritne vychádza zo zásady rovnosti ich podielov (parity). Táto zásada však neplatí absolútne. Nie je totiž vylúčené, aby tieto podiely boli určené v inom pomere. Určeniu iného, než rovnakého pomeru podielov, však musí predchádzať dokonale zistený skutkový stav veci, z ktorého je možné odôvodnenosť tejto nerovnosti jednoznačne vyvodiť. Výšku podielov môže ovplyvniť, napríklad skutočnosť, že niektorý z manželov sa napriek svojim schopnostiam a možnostiam nestaral o rodinu, že sa nepričiňoval (hoci mohol) o nadobudnutie a zveľadenie spoločných vecí a podobne. Komplexné zhodnotenie všetkých uvedených hľadísk v konkrétnom individuálnom prípade potom môže nájsť odraz v závere súdu o splnení podmienok pre vyslovenie disparity podielov účastníkov konania pre celý objem majetku nachádzajúceho sa v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, respektíve pre určitú individuálne určenú vec z masy BSM. V prejednávanej veci súd prvého stupňa pri určení veľkosti podielov bývalých manželov na predmetnom byte vychádzal z individuálnych okolností prípadu, zohľadnil všetky individuálne okolnosti súdnej veci, pričom na neprihliadol aj cez prizmu dobrých mravov. Výsledkom posúdenia bol potom záver, že dôvody pre výnimočný zásah do zákonom pre sľubovanej rovnosti podielov účastníkov konania sú v prejednanom prípade splnené. Súd tak rozhodol v záujme spravodlivého usporiadania vzťahov účastníkov konania, a mal zato, že iné (v tomto prípade paritné) rozhodnutie by malo vo vzťahu k žalobkyni extrémne nespravodlivé dôsledky, pričom však na druhej strane, na určenie disparity vo väčšom pomere neboli splnené zákonné predpoklady. V rámci posudzovania miery pričinenia sa účastníkov konania o nadobudnutie predmetného bytu mal súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním preukázané, že to bola žalobkyňa, ktorá bola pôvodnou nositeľkou užívacieho práva k tomuto bytu (na základe intertemporálneho ustanovenia § 871 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka zmeneného na nájom bytu), pričom dňom uzatvorenia manželstva účastníkov sa stal nositeľom tohto práva aj pôvodný žalovaný (§ 704 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Súd prvého stupňa potom ustálil, že žalobkyňa sa pričínila o nadobudnutie bytu, pôvodne žalovaný sa stal len účastníkom zmluvy o prevode vlastníctva bytu, a to z titulu uzatvoreného manželstva ako manžel žalobkyne. Už táto samotná skutočnosť odôvodňovala záver pre určitú mieru disparity podielov účastníkov k predmetnému bytu v prospech žalobkyne. Z hľadiska starostlivosti oboch účastníkov konania o rodinu bolo v konaní čiastočne preukázané, že žalovaný zariadenie a vybavenie bytu poškodzoval a opotrebovával svojimi alkoholickými excesmi. Tieto skutočnosti potvrdili vo svojich výpovediach svedkyne Q. O. U. S. S.. Nebolo však preukázané, že by žalovaný zariadenie bytu poškodzoval úmyselne, či úmyselne ničil, čo by odôvodňovalo záver o vyššej miere disparity podielov účastníkov konania. V neprospech väčšej miere disparity ďalej svedčí, že sa v konaní nepodarilo preukázať tvrdenia žalobkyne o jej psychickom týraní a ponižovaní zo strany žalovaného. Svedectva svedkýň ostali len v rovine reprodukcie tvrdení žalobkyne, ktorá im tieto informácie zdieľala. Súd prvého stupňa nemal preukázaný ani žalobkyňou tvrdený zisťtný dôvod žalovaného uzavrieť manželstvo so žalobkyňou v snahe získať predmetný byt. Žalovaný mal v čase uzavretia manželstva svoju bytovú otázku vyriešenú bytom v P. W., z predaja rodinného domu v V. a garáže v P. W. disponoval pomerne vysokým obnosom hotovosti, mal pravidelný mesačný príjem zo zamestnania, keď pôsobil ako stredoškolský pedagóg v P. W.. Nebol teda bytostne odkázaný na vlastníctvo predmetného bytu. Rovnako je nelogické, aby žalovaný zotrval vo vzťahu so žalobkyňou ďalších 12 rokov, ak jeho jediným záujmom sledovaným uzatvorením manželstva bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k bytu. Z hľadiska starostlivosti oboch účastníkov konania o rodinu mal súd prvého stupňa preukázanú väčšiu mieru starostlivosti žalobkyne o spoločnú domácnosť. Tvrdenie,

že po uzatvorení manželstva dochádzalo zo strany žalovaného výlučne k spotrebovávaniu financií, ktoré mali slúžiť k uspokojovaniu potrieb oboch manželov bolo vykonaným dokazovaním vyvrátené. Po zhodnotení všetkých okolností relevantných pre záver o existencii disparity podielov účastníkov konania na predmetnom byte, súd prvého stupňa vyjadril pomer disparity 60: 40 v prospech žalobkyne. Takéto delenie najlepšie zodpovedá požiadavke equity súdneho rozhodnutia ako výsledku rozhodovacej činnosti súdu v rámci riadneho výkonu spravodlivosti. Predmetný dvojizbový byt súd prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne. Žalobkyňa sa o nadobudnutie predmetného bytu pričínila viac, keďže bola pôvodnou nositeľkou užívacieho práva k tomuto bytu, kontinuálne od roku 1974 predmetný byt obýva, má k nemu nepomerne silnejšie citové väzby, vychovala v ňom jej deti. Žalovaný má bytovú otázku vyriešenú, zatiaľ čo žalobkyňa okrem uvedeného bytu nevlastní žiadnu inú nehnuteľnosť, v ktorej by mohla svoje bývanie eventuálne realizovať. Akékoľvek iné rozhodnutie než o prikázaní bytu do vlastníctva žalobkyne by bolo v extrémnom rozpore s princípmi dobrých mravov. Účastníci konania netvrdili a vykonaným dokazovaním ani nebolo preukázané, že by niektorý z nich počas trvania manželstva zo spoločných prostriedkov vynaložil niečo na svoj oddelený majetok. V otázke vynaloženia prostriedkov z výlučného vlastníctva jednotlivých účastníkov konania na spoločný majetok - predmetný byt, súd prvého stupňa považoval tvrdenia účastníkov od počiatku za značne rozporné, pričom tieto rozpory sa nepodarilo odstrániť ani vykonaným dokazovaním. Bolo na účastníkoch konania, aby navrhli vykonanie dôkazov, pomocou ktorých by sa preukázala opodstatnenosť ich tvrdení vo vzťahu k vynaloženiu prostriedkov z výlučného vlastníctva na spoločný majetok. Žalovaný počas celého súdneho konania nepredložil jediný dôkaz, ktorým by ním tvrdené investície z jeho oddeleného majetku preukazoval. Rovnako listinné dôkazy predložené žalobkyňou nepreukazovali spôsob použitia finančných prostriedkov na spoločný majetok. Hodnotu bytu tvoriaceho BSM súd zistil znaleckým dokazovaním, ktorého hodnota bola ocenená sumou 75 900 eur. Žalobkyňa nadobudla do výlučného vlastníctva z BSM majetok v hodnote 75 900 eur, žalovaný nenadobudol žiaden majetok. Preto súd prvého stupňa uložil žalobkyni na úplné finančné vyrovnanie žalovaného zaplatiť 40 % hodnoty majetku nachádzajúceho sa v BSM, t. j. sumu 30 360 eur. Súd prvého stupňa súčasne zaviazal žalovaného na zaplatenie súdneho poplatku v sume 2277 eur podľa § 2 ods. 2, položky 6 písm. b) Sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch č. 71/1992 Zb. Rovnako mu uložil povinnosť zaplatiť trovy štátu v sume 184,62 eur predstavujúce náklady, ktoré štát uhradil ako znaleckú odmenu prevyšujúcu žalovaným zložený preddavok na trovy znaleckého dokazovania (§ 148 ods. 1 O.s.p.). O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p..

Proti tomto rozsudku podali odvolanie žalobkyňa ako i žalovaný. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil ďalšie konanie. Uviedla, že nesúhlasí s disparitou podielov tak ako ju ustálil súd prvého stupňa a žiada, aby bola zaviazaná na finančné vyrovnanie žalovaného len vo výške 5 % hodnoty majetku nachádzajúceho sa v BSM. Zároveň namietala nesprávnu interpretáciu dokazovania, nesprávne vyhodnotenie jej právnych argumentov zo strany súdu prvého stupňa.

Dňa 27. 12. 2013 bolo na súd prvého stupňa doručené i odvolanie žalovaného, datované dňa 23. 12. 2013. Uvedené odvolanie podala na súd prvého stupňa právna zástupkyňa žalovaného napadla ním všetky výroky rozsudku. Navrhovala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil ďalšie konanie. Uviedla, že súd prvého stupňa opomenul vo výroku napadnutého rozsudku stanoviť rozsah zaniknutej masy BSM, t.j. v napadnutom rozhodnutí chýba výrok, z ktorého by vyplývalo, aké veci ku dňu zániku BSM tvorili jeho predmet. Napriek tomu súhlasila, že zaniknutú masu BSM tvorí výlučne nehnuteľnosť - dvojizbový byt s príslušenstvom. Rovnako súhlasila so stanovením hodnoty nehnuteľnosti vo výške 75 900 eur. Nesúhlasila však s určením miery disparity podielov vo výške 40 %. Mala zato, že alkoholické excesy u žalovaného neboli preukázané a predstavujú len účelové tvrdenia žalobkyne. Žalovaný so žalobkyňou nemali žiadne problémy, žili dobre a mali sa radi. Hádať sa začali až vtedy, kedy dcéra žalobkyne v ich spoločnej domácnosti zanechala svojej batôľa, o ktoré sa musela starať žalobkyňa bez záujmu jeho matky. Prítomnosť batôľaťa v domácnosti dôchodcov a psychické nezvládnutie materskej úlohy žalobkyňou vyvolávalo jej podráždenosť. Súhlasila, že súd prvého stupňa správne určil masu BSM, správne vyhodnotil zadovážené listinné dôkazy a správne ustálil, že byt bol nadobudnutý počas trvania manželstva a, že predložené listinné dôkazy žalobkyne nenasvedčujú tomu, že by tento byt nadobudla z oddelených financií. Bolo preukázané, že žalovaný hradil náklady na spoločnú domácnosť v pomere 80 %, že so žalobkyňou chodili na spoločné dovolenky a míňali spoločne ich financie, z čoho potom vyplýva, že sa žalovaný pričínil o zveľaďovanie ich spoločnej domácnosti, jej údržby a nákladov minimálne v takom rozsahu ako žalobkyňa. Napriek tomu, že žalovaný investoval do bytu 200 000 Sk, túto skutočnosť nevedel preukázať a preto súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že investície boli spoločne vykonané počas trvania ich manželstva so žalobkyňou. Rozsah investícií do

spoločného bytu z oddelených finančných prostriedkov nevedela preukázať ani žalobkyňa ani žalovaný. Odvolaním napadla aj výrok o náhrade trov konania štátu a zaplatenia súdneho poplatku výške 2277 eur, keď mala zato, že žalovaný rovnako ako žalobkyňa spíňa predpoklady pre oslobodenie od povinnosti platenia súdnych poplatkov. Žalovaný žije len z dôchodku, ktorého výška je približne rovnaká ako u žalobkyne.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa treba zrušiť.

Z úmrtného listu založeného v súdnom spise odvolací súd zistil, že žalovaný dňa 19.12.2013 zomrel. Právna zástupkyňa žalovaného spísala a podala odvolanie v čase, keď bol žalovaný už mŕtvy. Občiansky súdny poriadok neupravuje spôsoby zániku plnomocenstva. Smrť alebo zánik splnomocniteľa má za následok zánik plnomocenstva. S cieľom ochrany účastníkov konania sa obdobne použije § 33b ods. 6 Občianskeho zákonníka. Splnomocnenec je preto povinný urobiť všetko, čo neznesie odklad, tak, aby právny nástupca splnomocniteľa neutrpel ujmu na procesných právach. Odvolanie podané právnou zástupkyňou žalovaného, v čase keď tento zomrel po vyhlásení rozsudku súdom prvého stupňa a počas plynutia odvolacej lehoty, je možné považovať za úkon, ktorý má za cieľ chrániť procesné práva právneho nástupcu žalovaného (§ 33 b ods. 6 Občianskeho zákonníka). Takto podané odvolanie možno potom považovať za odvolanie podané právnou nástupkyňou žalovaného. V tomto smere odvolací súd poukazuje na list právnej zástupkyne žalovaného zo dňa 8.1.2014, z ktorého vyplýva, že potenciálna dedička po žalovanom A. I. má záujem o pokračovanie v predmetnej veci. Konanie súd preruší najmä vtedy, ak ide o majetkovú vec a navrhovateľ alebo odporca zomrel; v konaní pokračuje s dedičmi účastníka, prípadne s tými, ktorí podľa výsledku dedičského konania prevzali právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve, ak povaha veci nepripúšťa, aby sa v konaní pokračovalo skôr (§107 ods. 3 O.s.p.). Z potvrdenia o okruhu dedičov, zaslanom Notárskym úradom JUDr. Jana Horváthová vyplýva, že zo zákona ako dedička po poručiťovi (žalovanom) prichádza do úvahy A. I., K. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. W., K. V. XXXX/XX, dcéra poručiťefa. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd konal s dcérou poručiťefa ako účastníčkou na strane žalovaného. V tomto smere odvolací súd poukazuje súčasne na to, že povaha prejednávanej veci pripúšťa, aby sa v konaní pokračovalo skôr, než sa skončí konanie o dedičstve, nakoľko bez rozhodnutia tejto veci nie je možné ukončiť samotné dedičské konanie. V tomto konaní sa totiž určuje, čo bude tvoriť predmet dedičstva.

V prípade, ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov zaniklo rozvodom a jeden z rozvedených manželov zomrel skôr, než mohlo byť právoplatne skončené už začaté konanie o vyporiadanie, súd vykoná vyporiadanie podľa § 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka tak, že veci príkáže do vlastníctva žijúceho manžela a do dedičstva po zomrelom manželovi. Pokiaľ veci nemožno takto rozdeliť bez toho, aby žijúci (rozvedený) manžel musel na vyrovnanie podielov zaplatiť peňažnú sumu, súd uloží tomuto manželovi, aby peňažnú sumu zaplatil dedičom zomretého manžela, ktorí do konania vstúpili ako jeho nástupcovia, a to k rukám spoločným a nerozdielnym. Žijúci (rozvedený) manžel nie je účastníkom konania o dedičstve po zomretom manželovi, v konaní o dedičstve mu preto nemôže byť uložená žiadna povinnosť a rozhodnutím o dedičstve nie je viazaný. V konaní o dedičstve potom súd rozhodne o tejto pohľadávke tak, že schváli dohodu o vyporiadaní dedičstva alebo potvrdí nadobudnutie podľa dedičských podielov, ak nedôjde medzi dedičmi k dohode (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 26. apríla 2007 , sp. zn. 22 Cdo 972/2007).

Ak teda bolo ešte za života bezpodielových spoluvlastníkov začaté občianske súdne konanie o vyporiadanie zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v tomto konaní aj po smrti jedného z týchto bezpodielových spoluvlastníkov je naďalej daná právomoc súdu, ktorý konanie (§ 107 ods. 3 O.s.p.) dokončí s dedičmi zomretého bezpodielového spoluvlastníka.

Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že súd v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, z ktorých jeden zomrel počas konania, nemôže rozhodovať o tom, či jednotlivým dedičom z viacerých dedičov zomretého bezpodielového spoluvlastníka prípadnú niektoré veci z vyporiadavaného bezpodielového spoluvlastníctva, ale rozhodne, že pripadajú do dedičstva po bezpodielovom spoluvlastníkovi.

Odvolací súd, však nemohol v odvolacom konaní sám rozhodnúť postupom podľa § 220 O.s.p., pretože v takom prípade by účastníkom konania (právnej nástupkyňi žalovaného) odňal právo na dvojinstančnosť konania. Vzhľadom k tomu, že ku smrti žalovaného došlo počas konania (pred jeho právoplatným skončením), v dôsledku čoho napadnutý výrok formulovaný súdom prvého stupňa sa dostal do nesúladu s hmotným právom, odvolaciemu súdu nezostalo iné, než napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a podľa ods. 2 tohto ustanovenia vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V ňom bude súd prvého stupňa musieť v konaní, na strane žalovaného,

pokračovať s právnou nástupkyňou žalovaného, ktorej umožní plnú realizáciu jej procesných práv v konaní (napr. navrhovať dôkazy a pod.). V prípade, ak súd prvého stupňa opätovne dospeje k rovnakým záverom, vo výroku určí, že peňažná suma predstavujúca finančné vyrovnanie žalovaného pripadá do dedičstva po bezpodielovom spoluvlastníkovi. Napriek uvedenému, odvolací súd má zato, že súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci a vec i správne právne posúdil. Svoje rozhodnutie náležite, veľmi podrobne a logicky odôvodnil. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva môže súd určiť iné podiely manželov na spoločnom majetku než rovnaké. Posudzovanie výšky podielu manžela podľa toho, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie majetku získaného za trvania manželstva, sa v súdnom konaní uplatňuje výnimočne, a to spravidla iba v tých prípadoch, keď jeden z manželov za trvania manželstva buď vôbec nepracoval, najmä keď sa vyhýbal práci, počínal si nezodpovedne voči rodine, nestaral sa o jej potreby, spôsobil škodu, ktorá musela byť za trvania manželstva uhradená, a druhý manžel na jej spôsobení nemal žiadnu vinu, alebo, ak sa zistilo, že manžel sa o nadobudnutie spoločných vecí zaslúžil len v podstatne menšej miere. Závery súdu prvého stupňa o disparite podielov vo výške 60 : 40 prospech žalobkyne sa nevyvíkajú z medzí ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka, nie sú svojvoľné alebo urobené v zrejmom omyle, či v nesúlade s platnou právnou úpravou alebo popierajúce zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem, a súčasne možno konštatovať, že uvedené závery súdu prvého stupňa vychádzajú z dostatočných skutkových záverov vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Nie je však vylúčené ani to, že účastníci konania v konaní pred súdom prvého stupňa ukončia spor dohodou vo forme súdneho zmiereu.

Vzhľadom na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej musel odvolací súd zrušiť i výroky o trovách konania, vrátane výrokov o trovách konania štátu a povinnosti žalovaného zaplatiť na účet súdu súdny poplatok.

V novom rozhodnutí o veci súd prvého stupňa rozhodne o trovách prvostupňového i odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.